kuningale sea karjatseks.
See wõtnud ta wastu pannud
sui karja, aga talwel pidand
wett wedama igapäew.
Hans õppind peagi sea karjatse
ammeti selgeks ja olnud
täitsa tubli karjane. Talwine
weewedamine olnud palju
pahem, iseäranis külma
ilmaga. Nii läinud Hansu
asi igapäew edasi. Ükskord
jälle kange külmaga, olnud
wee weus, ja pistnud kuilma
pärast käe tasku sooja.
Korraga hakand taskus
käele midagi pusse. Hans
wõtnud pihku, tõmmand
wäljo ja waata: härja
sarw. Kohe tulnud Hansule
meelde, mis härg oli wääki=

nud. Hans ütelnud: „Sarweke
sarwekes, ehs sa wõi wedada:
ma istun peal!" Hans
pistnud sarwe tasku, ronind
wee waadi otsa ja sõitnud
edasi. Sellkorral juhtund
jälle kuninga tütar akna
peal olema ja näinud
kuidas Hans wee waadi
otsas istund ja edasi sõitnud.
Kuninga tütar waadanud
ja hakanud naerma: „Meie
Hans wedas igapäew wett
küirus, müid istub ise waadi
otsas, kelk lohub ise ~~ra~~ edasi.
Hans kuulnud, et kuninga
tütar teda kui pilgates nae=
ris, mõtles kohe temale kätte
tasuda. Selleks pistab ta käe
tasku sarwe külge ja ütleb: